

“El Senyor ens socorre i ens aixeca”

Tu no pots tractar ningú amb manca de misericòrdia: i, si et sembla que una persona no és digna d'aquesta misericòrdia, has de pensar que tampoc tu no mereixes res. —No mereixes haver estat creat, ni ser cristià, ni ser fill de Déu, ni pertànyer a la teva família... (Forja, 145)

5 de desembre

Entre moltes altres escenes de l'Evangeli, també ens han restat ben gravades la clemència envers la dona

adúltera, la paràbola del fill pròdig, la de l'ovella perduda, la del deutor per la resurrecció del fill de la vídua de Naïm. Quantes raons de justícia per a explicar aquest gran prodigi! Ha mort el fill únic d'aquella pobra vídua, aquell que donava sentit a la seva vida, el que podia ajudar-la en la vellesa. Però Crist no fa el miracle per justícia: el fa per compassió, perquè interiorment es commou davant el dolor humà.

Quina seguretat ens ha de donar la commiseració del Senyor! *Si clama a mi, l'escoltaré, perquè jo sóc compassiu.* És una invitació, una promesa que no deixarà de complir. *Atansem-nos, doncs, confiadament al tron de la gràcia, perquè obtinguem la misericòrdia i l'auxili de la gràcia en temps oportú.* Els enemics de la nostra santificació no podran fer res, per tal com aquesta misericòrdia de Déu ens pervé: i si per culpa i feblesa nostres caiem, el Senyor ens socorre i

ens aixeca. Havies après d'evitar la negligència, d'allunyar de tu l'arrogància, d'adquirir la pietat, de no ser un presoner de les qüestions mundanes, de no preferir allò que és caduc a allò que és etern. Però, com que la feblesa humana no pot mantenir un pas decidit en un món relliscós, el bon metge també t'ha donat remeis contra la desorientació, i el jutge misericordiós no t'ha negat l'esperança del perdó. (És Crist que passa, 7)